

Luceafărul

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor din Republica Socialistă România

PATRIOTISMUL CULTURII

Literatura și arta, cultura — în toate componentele și semnificațiile sale — constituie, după cum se știe, unul din principalii factori de conștiință națională. Este alt de evident și caracteristic acest adevăr în lumina căruia se poate urmări o întreagă istorie a existenței prin creație, în căutarea și pînă la accentul la zi, novator, al celor mai viabile realizări și experiențe literare, el ne dă senzația unei permanente și colosale construcții în destin, a unei permanente și multiple implicări în țesătura și modelitatea intimă a acestui destin. Este de altfel tot ceea ce pe bună dreptate s-a numit și se numește vocație constructivă a literaturii și artei. Un neputzabil potențial energetic ca și un criteriu de natură să ne explice și să ne angajeze totodată, creator și cititor, în matca aceluiași flux al cunoașterii și descoperirii de sine, într-un dialog deosebit de larg și sensibil pe care îl propun deopotrivă realitatea și opera de artă. Această vocație, multifuncțională, este definitorie alături de aspect teoretic, conceptual, etic și practic, ca ferment de idei și purtătoare de premise ale realizării celor mai autentice și mai durabile creații. Istoria literaturii a probat-o în chip strălucit și toate marile valori ale spiritualității noastre au consacrat în acest sens o experiență de neînlocuit. Ansamblul construcției de care vorbim și pe care îl moștenim la urma urmei cu fiecare nou act de creație, cu fiecare nou act editorial mai reprezentativ, cu implicațiile și accentuatele sale categorice în actualitate, arată grandios și conștientă linia de efort și de inspirație care locuiește prin specificul, unitatea și diversitatea lor ne așează cultura în inimă însăși a timpului și de loc marginal, deloc periferic, întreg acest statornic și reprezentativ ansamblu se situează alături de toate marile construcții spirituale ale lumii. El este descoperit și redescoperit tot mai des în ultimul timp, a fost și rămâne modelul existenței noastre permanente prin creație și dacă rostim numai numele celor-alcătuiesc, fapta de artă și spirit se relevă de la sine. Ea, această faptă care se numește și poezie și muzică și construcție în materia densă a ideilor și a cuvintului, în culoare sau marmoră, în știință și tehnică sau în tot ce ține efectiv ca aspirație și realitate de lumea progresului și civilizației ne unește în limbajul aceluiași fior de înalt umanism și ne întindește pe planul conștiinței naționale cu argumentele înseși ale continuității, ale

istoriei în care ne-am edificat. Dar întreg acest ansamblu mai arată și un caracter, un spirit profund al creației, a vocației profunde a angajării, ceea ce, în contextul și dinamica propriei realități noastre actuale, aduce a vie lumină și asupra democrației înseși a culturii, asupra implicațiilor și motivațiilor ei esențiale într-o epocă în care, în mod evident, cultura și arta au devenit un bun al întregului popor și o expresie care se poate de fidelă a puternicei sale emancipări. În viziunea inaugurată de Congresul al IX-lea al partidului și consolidată prin programul ideologic care a fost adoptat, angajarea culturii și artei în vastul proces de formare a conștiinței comuniste, în procesul afirmării personalității societății și a oamenilor săi a atins cote valorice superioare, o dinamică nouă și o tensiune de spirit caracteristică. Un climat nou de responsabilitate s-a făcut resimțit în arta scrisului, s-au afirmat talente și experiențe creatoare care fac din peisajul actualului fenomen cultural o arie care se poate de complexă și cu o largă audiență la public. Datorită artistice nici n-au scăzut de atunci iar posibilitățile — de natură umană în primul rînd — cresc. Vocația constructivă a cîștigat în dimensiune, lărgindu-și neîntrerupt spațiile de cunoaștere și afirmare, ca și în profunzime, după criteriile și orientările de fond pe care le pune în fața tuturor oamenilor de cultură și artă secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Această vocație se susține pe însuși temeiul realității noastre de fapt, ca și pe rațiunea existenței culturii și artei, a definirii acestora ca factor de conștiință națională.

Intr-o sinteză istorică, nu mai puțin literar-artistică și socială, politică și ideologică, etapa pe care o străbatem și prin al cărei generic ne regăsim sub semnele unei noi calități în muncă și viață, în toate domeniile de activitate, are toate motivele să se înscrie în sensul acestei prodigioase vocații constructive ce caracterizează de fapt întreaga noastră cultură și, în toate demersurile, în toate deschiderile și investigațiile sale cu privire la om, la condiția și orizontul propriei sale contemporaneități, și aducă noi elemente de sprijin și evident să înzestreze patria cu noi valori. Patriotismul culturii, al actului de creație rămîne însă o temă de permanentă meditație.

Lucaefărul

REFLEX

Scene din podgorie

Cercul nu este perfect, sau nu este aproape perfect — iată o formulare pe care nu matematicienii au subliniat-o în primul rînd ci politologii, ca și cînd lumea ar fi alcătuită numai din suprafețe, pante, unghiuri și accidente de relief. Dar există o lume pură, numai a suprafețelor exacte? În geometrie, da, dar și acolo doar print-o reducere de unghi. Ce legătură au însă toate acestea cu cercul? Nici una. Sau poate că nici una, în afară doar de starea, predispoziția mea de acum, cînd m-am așezat să scriu și, afară, îmi dau bine seamă, este o ceață albastră ușoară, eu nu mă uit însă, perdeaua se retrage singură parcă și realitatea pătrunde prin colțul de geam, exact în direcția și pe orizontala paginii de scris,

A. I. Zăinescu
Continuare în pag. a 4-a

Desen de Sabin Ștefănuț

SCRITORII ȘI PACEA

Campaniile visate ale literaturii

In fața aitor tranșee reale sau imaginare, a cîmpurilor de jertfă care presară literatura mai veche sau mai nouă, dezarticulînd glasul poetului în războiul „gîtlejului impertinent al războiului” (Milton), se naște întrebarea: oare premiile dîinii ale literaturii au fost vreodată deturmate? Oare literatura autentică a dezertat vreodată de la propriile ei campanii pentru a îmbrățișa arme străine? Credem că nu. Chiar dacă epoca, bunăoară, a putut să fie definită cîndva ca narațiunea despre „res gestae regumque ducumque et tristia bella”. Dar dacă, așa cum avea să arate și Hegel mai tîrziu, reluînd această idee horatiană, în centrul epopeii trebuie să se situeze un conflict puternic, de preferință „conflictual propriu stării de război”, „intrucîi în război și pusă în mișcare întreaga națiune... totalitatea ca atare este nevoită să răspundă pentru sine” (Prelegeri de estetică), înțelegem că singurul dezinteres acceptabil este cel al supraviețuirii responsabile, al ființării naționale într-o lume a naștilor egale pentru care epopeea va trebui să răspundă, cel puțin în aceeași măsură. Ne interesează în epopei

Marcel Pop Corniș

Continuare în pag. a 6-a

Necesitatea istoriografiei

Contrar opiniei potrivit căreia opera literară, odată clasată în imaginea panteon al tradiției prin mijlocul actului critic contemporan elaborării, încetează să mai acționeze, emoțional și intelectual, asupra generațiilor ulterioare care o înregistrează, chipurile, numai cu detașare rațional-cognitivă, pluralitatea virtuților valorice, infuzate în toate straturile: ideatice, formalizate și semnificații, face posibilă comunicarea permanentă, consonantă sau disonantă, între emițător și receptor, chiar dacă între cei doi poli ai circuitului există diferențe mari de timp. Reactualizarea valorilor literare, mari sau mici, în conștiința actualității, scrutarea lor sub incidența exigențelor prezentului, cu toate modificările de sensibilitate, gust și concepție intervenite în devenirea istoriei, se înfăptuiește print-o lectură esențial participativă, a cărei orientare, implicînd multiple și majore responsabilități formative, indică finalitatea și domeniul istoriei literare. Fiindcă revigorarea clasicii cu ajutorul demersului istorico-literar, revalorizant și ierarhizant, trecerea prin grila metodologiilor interpretative moderne, mai exact, redimensionarea și pierrea lor pe reliefulurile tot mai complexe ale conștiinței contemporane, presupune existența unui proces neîntrerupt de recodare a creației la cerințele momentului, de reactualizare a perspectivei pe mereu în noile criterii de apreciere. Proces care, la rîndul lui, demonstrează perenitatea capodoperelor, latențele polisemice și, în același timp, rațiunea de a fi a istoriei literaturii ca materie de sine stătătoare, întreprînzînd funcțional cu disciplinele înrudite, permanența ei nechestionabilă în domeniul umanitar.

Organic necesară pentru fiecare epocă, reconsiderarea moștenirii clasice rămîne, așadar, coagulînt momentele aceleiași continuități spirituale-creatoare, exprimată dialectic, în funcție de istoricitatea imediată, printr-o mare diversitate fenomenologică avînd suporturi teoretice și pragmatice în varii ideologii, poetici și preferințe estetice. Preluate fără discernămint, ierarhizările valorice și întemeierile lor analitice, elaborate în perioade anterioare ar deveni cînd judecări inoperante, născînd dramatice dificultăți de opțiune la nivelul conștiinței și al gustului: dificultăți care ar înecîni considerabil ritmurile fenomenului de creație, răstăcîndu-l în sterile fundături contradictorii. Asemenea decalaje păgubitoare sînt mai lesne sesizabile îndeosebi în epocile de acalmă, care urmează răsturnărilor revoluționare de anvergură, cînd imperiativele consolidării noilor forme de viață antrenează stimulativ și cultura, veche și mai nouă, printre celelalte activități sociale cu finalități pronunțate și expres edificative. Reevaluarea tradițiilor clasice se înfăptuiește însă într-o viziune

Stan Velea

Continuare în pag. a 7-a

Enigme literare

ECOURI

Cu ani în urmă, după ce am vorbit oră întreasă la Jirgenție dedicată zilei de 8 Martie despre rolul femeii în societatea noastră, prezentînd numeroase exemple și un bogat material didactic ilustrativ, cînd am început să fiu convins că totuși elevii și-au însușit la perfecție subiectul, unul dintre ei m-a întrebat, în concluzie, dacă știu cine sînt mai tîrziu: turcii sau milițienii. Recunosc, această enigmă mi-a rămas intactă și astăzi.

Ancheta Lucaefărului l' legătură cu falsele ierarhii ale literaturii noastre a fost

purtată inițial de critică. În ceea ce mă privește, cred că problema revine mai mult prozei, sociologiei de grup sau literaturii de anticipație. (Ce coincidență! Tocmai acum a trebuit să apară și acel savuros roman al lui Mihail Sin. „Ierarchii...”) În proză da, aici ne întrebăm mai tot timpul cine e mai tare: Făt-Frumos sau

Gheorghe Schwartz

Continuare în pag. a 6-a

Secretul fiilor lui Autolicos

Dumitru Radu Popescu

Oamenii au căutat întotdeauna să dea nume lumii, timpului lor. A da nume lumii, a o numi, înseamnă, sper, a o circumscrie, a o defini, a o domina, a o stăpîni. A da vieții, morții, nume, înseamnă a le cunoaște, a le circumscrie. Orice element chimic așezat în raftul lui Mendeleev înseamnă o cunoaștere a unei spîțe, a unei dinastii minerale din care e formată planeta noastră. Cînd zicem neutron, proton, bag samă e cum am zice, sau aproape cum am zice, varză, brînză, Ion, Vasile. Cuvîntul este cunoaștere, definiție a unei cunoașteri, sau a unei aproximări. Și indefinirea se poate numi. Iubirii îi spunem iubire. Sau îi spunem „mamă”, sau o numim Julieta, Francesca, Otilia, Ioana... Cînd un copil spune „mamă” el definește pentru prima oară un spațiu, al iubirii. Spun spațiu, fiindcă el nu are o imagine nici măcar tulbură asupra concreteții substantivelor ce-l înconjoară. Spunînd „mamă”, chiar cînd e singur, el încearcă să dea viață absenței, să readucă lîngă el ființa benefică, dragostea, hrana, viața... Iată deci că în cînd copilărie, chiar fără să știm, noi dăm cuvîntelor ce e al cuvîntelor, spunîndu-le, noi ne convingem pe pielea noastră de marea lor perfecție... Cei care aștern mai tîrziu cuvînte pe hîrtie nu fac altceva decît încearcă să dea Cuvîntului puterea de a modela lumea, oamenii, puterea de a aduce bucurii în superba alcătuire ce se numește Om. Sigur, muncitorul de cuvînte se gîndește și la propriile sale incitări, dar nu se mai poate nega evidentă că orice ins care potrivește cuvintele are în vedere și lumea din afara lui, publicul. Chiar un vers șoptit iubitei devine un vers spus lumii. O parte din lume este, începutul lumii, este începutul timpului... Căci de ce să nu recunoaștem, cucerirea lumii și cucerirea timpului pe mulți scriitori îi încearcă, și-i încearcă, spre binele lumii și spre binele timpului. Ce ne-am face fără genialii greci, fără Shakespeare, fără Eminescu? Am fi mai săraci, desigur. Sufletește vreau să spun, fiindcă sărăcia cea mai grea este pauperitatea spirituală. Mersul civilizației nu se poate concepe fără o bogăție spirituală, umanismul nu se poate formula prin cinci vocale ale unei societăți de antropoide primare. Democratizarea vieții și democratizarea culturii sînt strîns legate între ele, cel puțin uneori, dacă n-au fost întotdeauna, în timp... Mai mulți șlefuitoari de cuvînte nu înseamnă însă neapărat că vom avea de-a face cu mai multe genii pe metru pătrat; dar înseamnă sigur că receptarea marilor valori spirituale va fi mai sigură. Scrierul e un dialog, înțîlnire om și hîrtie, apoi între hîrtie și oameni, și mai apoi pur și simplu între oameni. Un dialog înseamnă și o lectură într-un cenuclu. Cenuclul fiind o formă de perfecție, de autoperfectiune, o formă a încrederii în tine și în alții... Da, sînt cenucluri și cenucluri. Poate că și curtea de la Weimar era un cenuclu. Mai restrîns, desigur, cu un public mai definit, nu atât de pestriț, nu atât de larg, cum s-ar bănui... Cuvintele, culorile, muzica, dansul, teatrul, artele toate nu pot fi concepute fără public. Shakespeare ținea cont de publicul său mai mult decît ne-am închipui. Breslașii ce apar în unele dintre piesele sale provin, se spune, din mediul de breslași în fața cărui, cărora, aveau să fie jucate

Continuare în pag. a 3-a

CUVÎNTUL SCRITORULUI TÎNĂR

În pagina a 3-a

JURNAL DE POET DRUM LA IAȘI

am fost invitat la Iași să țin o conferință în cadrul unei expoziții la Palatul Cultural, asupra chipului țărănului în plastică românească, de la Intrucipările în lut ars din neolitic, descoperite în acest spațiu pînă la țărani lui Grigorescu și Resu, pînă la Anghel și Brăncuși, pînă astăzi. Se poate scrie ușor o carte sau cărți, picîndu-se de la chipul țărănului în cultura noastră, pentru că el este pretutîndu prototipul, și acolo unde portul, precum în fresca Voronețului, pare a-l țîntui pentru o clipă. Cele două cazuri de neuit n-au fost decît o introducere în dimensiunea spirituală a lumii satului românesc iar interesul pentru imaginea părinților noștri, mai ales între studenții de la diferite facultăți care umplau sălțile de intelectuali mai vîrstnici săla, frumoasa sală de festivități a palatului iesean poate fi adevărat și de faptul că au preferat să-și piardă masa de seară de la cîmînu studentesc numai să poată auzi încă un imn închinat țărănului român.

Nu ne dăm seama îndeajuns, poate, ce tîneret frumos și receptiv la cele mai adînc bucurii ale spiritului poate fi între acești studenți care direct nu au legătură cu învățămîntul umanist, fiind viitori ingineri sau medici și ce datoric revine scrierului nostru astăzi pentru a hrăni conștiințele în formare cu istoria părinților noștri, cu imaginea jertficioasă a strămoșilor noștri, țărani și vobozoi, oameni de omenie prin care sîntem moștenii acestei Patrii române.

Ioan Alexandru

REMEMORĂRI

SE ISCĂLEA Z.S. (XV)

Sînt obligat din motive străine de voința mea să intrerup relatarea poetului Adrian Beldeanu deoarece, plecînd din Bucureștiul iubii (vorba cîntecului!), mi-am uitat această noție laute în casa „fiscalului”, butonii de cămașă și foile de drum cu care trebuia să mă călătoresc pînă la Arad... Astfel, mi-am amintit o altă intimplare cu „Z.S.” petrecută în vremea cînd, cu glorie și devotament profesional de ardelean, mă ocupam, la Uniunea Scriitorilor, de sectorul Caselor de creație și odihnă ale bresleii. Grău muncă dar plină de satisfacții! Am fost răsplătit de mulți contrați pentru zeul depus în acele vremuri.

De pildă, prietenul meu Marian Popa, zis (Igrul, băiat frumos și cînc și inteligent și cunosător de limbă germană, nu m-a „virît” în prima ediție a dicționarului său deocare și eu (dar nu eu!) nu-l „virîs-m” cu toată familia, cred că patru persoane, într-un apartament ci într-o simplă garsoneră, la Casa de la mare. Atunci, surpat sufletește, am vrut să mă

Mircea Micu
Continuare în pag. a 2-a

Mircea Micu a început ca spiritualist și ca mai în toate aceste cazuri postaza care se memorază este aceea a succesului. Ea nu este însă decât una din ipostazele poeziei, Mircea Micu a scris după aceea poezie, proză, teatru. Trecerea lui prin proză a lăsat un roman memorabil *Palma*, devenit în a doua ediție sportiv *Semnul satului* alit prin descoperirea unui colț de lume, întrezărit până atunci în proza românească, lumea aspră care începe să se desprindă dintr-un cadru a lui Slavici, cit și prin densitatea unui portret de femeie voluntară, decisa, cu mișcări aproape rituale, asemănătoare Vitoriei Lipan. În plus, Mircea Micu a venit și cu o fluiditate lingvistică neobișnuită pentru scriitorii transilvăneni. Explorarea acestui univers înedit nu a continuat însă, deși *Palma* oferă vizibil o imagine fragmentară a incitantei lumi dezvăluite de autor.

Versurile din *Cu inima în palmă* definesc atât mijloacele cât și calitatea poeziei pe care o scrie Mircea Micu. Timpul și spațiul sunt caracteristici. „Cu inima în palmă” este o imagine a celor mai intime sentimente ale poetului. Lipsesc însă programatic de aici versurile de dragoste. Poeziile se înclină peisajelor natale, buclilor, mamei, marilor spirite insurrecționale ale Transilvaniei și pentru a păstra în viață lirismul părăsire în ciuda profunzimii lor emotive. În limbaj pedestru, *Cu inima în palmă* este o carte de poezii patriotice, dar din care sunetul înalt, trompetele patetice lipsesc. Versificația declarativă este și ea absentă, făcând loc gravității sentimentului și delicatizării lui. Plină de grație, inteligentă și mai ales de cenzură a sentimentului este o *Viziune* care spune mult despre refuzul poetului față de poezia bulboasă și șocantă, fie ea tradițională, fie modernă, ca și față de teoria epurării literare și a comunicării. În aceste condiții „Am ascultat azi-noapte (vă jur că nu vă mint), / pe cind erati străzi încremenite-o clipă, / cum imi vorbea Bunica din somnul ei de mirt / și cum ofta bunicul pufându-l din pipă. / Era friziu peșemne / și nu eram prea apr / de reverii celestelor dar el înconjurat. / În așteptare, / o prea-sintă îl mi-l aducea exact / pe preafumosul ei de-octoinărie. / Pe el nu-l cunoscusem, dar semnănu cu el, / era la fel de vesel ca mine și avea / pe degetul din mijloc un inel / sau poate firul unei negre catifele. / (Mircea micu demult, / iertată tranziția pe unde-a nter-un loc numit Galizia) / S-au auzit masa amindoi și-au plins puțin / (fără să se poarte) / și cel Bunic, privindu-mă străin, / m-a întrebat: „Ce vin mai bei nepoate?” / Erau ciudași și miroseau a crin, / vedeam prin ei cum și-l aducea vechiul / de vis-à-vis prin aceea puțin / și se făcu deodată apr, vinul. / Asta a fost. / Ceamul era deschis, / m-am ridicat să lau două pahare / dintr-un bufet de P.F.L., admis / „cu regulă și mod de întreținere.” / Și mi-am întors cu fata radiosa / dar eram singur și pastu în casa mea. / Mintuirea fărâșată a două registre diferite, a celui sentimental și ironic, și obținerea dozirii dorite a emoției filtrate, urmărind valoarea ei sugestivă, sînt proba unei științe și conștiințe artistice remarcabile în limitele pe care și le-a propus singură.

Numerose sînt apoi poeziile închinete mamei, rămasă undeva departe în peisajul transilvă-

CRONICA LITERARA

MIRCEA MICU:

„Cu inima în palmă”

nean, femeie fără concrete, un spirit, la care întoarcerea ține loc de raportarea la un spațiu originar. „Dacă va fi să ningă mamă — nainte de-a te mai vedea, în iarna asta care cade / ca o vicleană ghiolină, / să știu că mi-a fost dor de tine / cum numai cerului de-o stea / și orbului închis în bezne dor lung îl este de lumină”. Ruperă de casă, nostalgia după locurile natale, dorul de ai tăi sînt închise toate în acest mesaj transfigurat cu o adresă sentimentală precisă. „Deschide geamul dinpre odru / și nu mai spune nimănui / ciții ai m-ai așteptat făcută / ca o nălucă, sus, pe deal. / Așează-mi cărțile în ladă / și scoate-mi poezile din cui / dacă va ninge înainte / de-a mă întoarce în Ardeal” (Dacă va ninge).

El nu se teme să intre pe cărți bătute, să rela motive cunoscute, sigur pe mijloacele și pe timbrul său unic. Poezia bivoliilor lui Cotrus este recrisă în registru propriu cu prosepă imitativă și caracteristica acurateții a dicției, dar și cu o proiectie mistică nouă: „Negru și greu ca un meteorit / căzut din cer în răspiri aștele, / un bivol calm, de nimenia păzit, poate domol pe cîmpurile sale. / E cit un deal curbat spre înălțime, / dintru adine leșind ca o strigăre / a mamei-mei acroșind un tainic mit / de tranșic și de așteptare. / El e emblema vechiului Ardeal, / și boubul ce din legăndă vine, / imens și necălit precum un deal / păstrîndu-și partea sa de prosepă”.

O tensiune secretă circulează printre rîndurile acestor poezii în ciuda calmului aparent al peisajului și a gingășiei întoarcerii sentimentelor. Poetul se raportează mereu la un teritoriu pier-

dut, undeva înapoi în timp care-l cheamă confortul unui legămint ireversibil. Zgomotul roților de la morile din Transilvania, sunetul cioploțelor vechi îl reamintesc legămintul cu pămîntul matrice. „Aud un clopot în Ardeal, departe, / cum liniștea în două o departe. // Bate prelung și dangățul îl sună / ca și cum cineva ar bate-n două mi de ani! // Nu pot să dorm și-ascult tăcut și pal / cum bate lung un clopot în Ardeal...”

Deși în registru de discreție sonoră și sentimentală, poezia lui Mircea Micu păstrează o evidentă legătură cu poezia revendicativă a citorva din cei mai străluciți poeți români născuți în Transilvania. Suflul de răzmeriță din poezia lui Goga, Cotrus, Benic devine aici suflul al neliniștii. Voci ascunse încep să vorbească prin toate elementele peisajului umanizat de o suferință străveche. Mircea Micu înducește contururile agresive ale acestui peisaj, îl muzicalizează, iriză și îl vîntă, dar nu renunță la mizelul lui răscăltor. O pasăre galbină străbate peisajul transilvan ca un memento pentru Avram Iancu. Poezia antologată prin expresia cristalină și polimorfă a rezumativă și sugestivă se cere repetată în întregime: „Pe lingă casa Iancului, pe lingă / gorul / cu măduva scursă-n pămînt / pasărea galbină a-nceput să piingă / azvîrlîndu-și toga pînă în vînt. // Pasăre nebună, pasăre galbină, / cu de rădăcie dintr-un suflul viu, / du-te și / du-te, și te-alină / pînă nu e noapte, pînă nu-ți

trîzu. // Așfințește luna, stelele îngheață, / rugines sub țarbă coasele de fier, / pasărea galbină de la vînt învăță / cum se cheamă morții lumii cer. // Pasăre galbină, pasăre nebună, / împietrite albe dintr-un cub de os, / du-te și / culcă, cit e încă lung / de aște cîntec multumim frumos. // Rumenece bebecii din botec la nuntă, / pruncii cresc cu barbă, miturile tac, / pasărea galbină, pasărea căruntă / candela aprinde cu utoi sărac. // Pasăre nebună, pasăre galbină, / du-te și te-alină / sus în brazil vîntei de nesomn cărunti. / Pasăre nebună, pasăre galbină / s-a văzut azi-noapte duhul lui prin mușchi...” (Sfințire de codri) Transierată într-o viziune folclorică, etnografică, stilizată, evocarea lui Iancu capătă o forță de sugere caldă și înaltă.

Avram Iancu este figura tutelată a cărții *Cu inima în palmă*. Apropo jumătate din carte i se dedică lui Avram Iancu și este de reținut că nici o poezie nu coboară la linia pedestră și declarativă a poeziiilor patriotice care compromit tensiunea estetică a poeziei. Poetul este conștient de această tendință și începe să o corecteze. „Cine-l strigă pe Avram: / — Iancule, culcă-te Iancule, / puneți un braț de fin sub cap / și-o cetăuă verde pe inimă! / / Muma lui / Pădurea de brad, / muma lui de pădurea neliniștii / — Iancule, culcă-te Iancule, / lasă izvoarele să-ți murmure! / / Doamne, cum pilpice stelele, / moara de apă le macină / și cineva cîntă mereu: / — Iancule, culcă-te Iancule! / Calul nechează și țopăie, / căută-n aer miorolul, / Săua e caldă și friul / tremură din mi-ni-lăsat, / — Iancule, culcă-te Iancule! / / Sus pe Gălna, zăpeziile / ard mistule de dor... // — Iancule, culcă-te Iancule!” Arta poetului e de a transmite cu o mare forță de persuasiune o stare de spirit pe care versurile cuvinte sonore, contondente și uzate nu pot să poartă nici evoca nici stîrn. Poet deltat, discret, subtil, cu o reală artă a versului, Mircea Micu propune o poezie autentică a marilor teme, ocolind vorbele mari, dar întorcîndu-se mereu către temele și mijloacele fundamentale ale poeziei.

Cu inima-n palmă ne propune cu o dicție inițială verde pe inimă / / Muma lui / Pădurea de brad, / muma lui de pădurea neliniștii / — Iancule, culcă-te Iancule, / lasă izvoarele să-ți murmure! / / Doamne, cum pilpice stelele, / moara de apă le macină / și cineva cîntă mereu: / — Iancule, culcă-te Iancule! / Calul nechează și țopăie, / căută-n aer miorolul, / Săua e caldă și friul / tremură din mi-ni-lăsat, / — Iancule, culcă-te Iancule! / / Sus pe Gălna, zăpeziile / ard mistule de dor... // — Iancule, culcă-te Iancule!”

M. Ungheanu

P.S. În interviu „Eu sînt profund convins că lectia Transilvaniei este de foarte mare importanță pentru prezent”, acordat de Francisc Păcurariu revistei noastre, (nr. 20, 15 mai 1982) datorită unei comprimări a textului, s-a pierdut o anumită acuratețe a operației chirurgicale. Observațiile ale acestui peisaj, îl muzicalizează, iriză și îl vîntă, dar nu renunță la mizelul lui răscăltor. O pasăre galbină străbate peisajul transilvan ca un memento pentru Avram Iancu. Poezia antologată prin expresia cristalină și polimorfă a rezumativă și sugestivă se cere repetată în întregime: „Pe lingă casa Iancului, pe lingă / gorul / cu măduva scursă-n pămînt / pasărea galbină a-nceput să piingă / azvîrlîndu-și toga pînă în vînt. // Pasăre nebună, pasăre galbină, / cu de rădăcie dintr-un suflul viu, / du-te și / du-te, și te-alină / pînă nu e noapte, pînă nu-ți

REVISTA REVISTELOR „Transilvania” nr. 3 a.c.

Dovedind o rigoare profesională cu care publicația sibiană ne-a obținut, în acest număr revista „Transilvania” propune atenției o seamă de contribuții de cercetare științifică: Conștiința înnoirilor în literatura română, integrarea valorilor culturale cu dezvoltarea de Ionuț Olteanu, Lectură și structură de Aurel Codoban, 325 de ani de la urcarea pe tron lui Ștefan cel Mare de Nicolae Nistor, Scrierile lui Vasile Parvulescu de Teodor Pavel, Cuvinte „românești” de Adrian Riza, Raftuna suverană: Paul Zăroian și Mircea Muthu. Pentru exactitatea și actualitatea lor absolut stringentă, frazele de încheiere ale articolelor semnate de Nicolae Nistor se cuvine a fi reținute: „Dintre toate, probabil, elogiul marelui și cultul eroilor, ca forțe propulsive în continuarea nelămurită a vieții și creației românești în acest colț de lume, condensează azi substanța operei parvianene în conștiința noastră. Pentru că, în putine cazuri, înmul muncii spre binele patriei și cultul celor ce-au slujit-o cu exemplar devotune ori s-au jertfit pentru ea au fost susținute cu mai multă fervoare, au primit o fundamentare morală mai plină de elocință și au găsit un model uman mai demn de cinstirea și prețuirea urmașilor ca în cazul lui Vasile Parvulescu. Dezamăgitoare este însă reținerea de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scris care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, departe de a-mai fi pus în subția analizei critice siesi suficientă, se constituie în text menit a „discuța” (citește a ancheta) diverse aspecte ale literaturii române pentru a căsa pune pe tapet impetuozul și intolerant polemist de vreme eforturi demne de cauze mai bune. De data aceasta, în obiectiv se află, chiourile, „cazul” „Leul albastru”, novela lui D. R. Popescu, republicată recent în colecția B.P.T. Operativă întru de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrierile de vreme din partea lui Mircea Zaciu, scrier care, de o bună bucată de vreme, depart

Cuvîntul scriitorului tînar

ÎN ÎNTÎMPINAREA CONGRESULUI CULTURII ȘI EDUCAȚIEI SOCIALISTE

Sala Teatrului municipal din Focșani a găzduit, între 15-16 mai, prima **Constituire pe țară a ceneclurilor și cercurilor literare.** Lucrările s-au desfășurat sub egida Consiliului Cultural și Educației Socialiste, Uniunii Scriitorilor din Republica Socialistă România și Comitetului județean de cultură și educație socialistă Vrancea. Cu acest prilej a avut loc o primă participare la tovarășul Gheorghe Stoica, prim secretar al Comitetului de partid al județului. Importanța și semnificațiile organizării acestei constituiri a fost relevată în cuvîntul de deschidere rostit de tovarășul Ion Gălețeanu, secretar de stat la Consiliul Cultural și Educației Socialiste, subliniindu-se rolul manifestării de la Focșani în oersectiva Plenarei C.C. al P.C.R. și a Congresului educației politice și a culturii socialiste.

Au luat cuvîntul în cadrul Consfățuirii **Mina Covaci**, secretar al Comitetului județean Vrancea al P.C.R., **Dumitru Radu Popescu**, președintele Uniunii Scriitorilor, **Laurențiu Fulga**, vicepreședintele Uniunii Scriitorilor, **Gheorghe Constantin**, directorul Direcției culturale de masă din cadrul Consiliului Cultural și Educației Socialiste. „E un fapt îmbucurător, a arătat tovarășul **Dumitru**

Radu Popescu, e un fapt ce ne vorbește despre posibilitățile largi pe care le au toți creatorii de frumos de a-și pune în dezbatere problemele ce-i frîmîntă, e un fapt ce ne vorbește despre existența unui extraordinar rezervor de talente, despre o democratizare a culturii, despre condițiile create de partid și de stat, personal de către tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, dezvoltării și înfloririi unei culturi noi, socialiste, formării unor oameni cu pregătire temeinică, iubitori de adevăr și iubitori de frumos, oameni stăpîni pe destinele lor și pe destinul patriei lor”.

În referatul privind politica partidului de stimulare a creației în general și a ceneclurilor literare, prezentat din partea Uniunii Scriitorilor, **Laurențiu Fulga** a analizat orientarea și realizările, precum și lipsurile activității ceneclurilor literare, adresînd un apel către scriitori, ca să-și asume, pentru permanenta constituire a răspunderii „fată de destinul patriei, care este și destinul literelor românești”.

La rîndul său, tovarășul **Gheorghe Constantin**, în referatul prezentat, a arătat rolul Festivalului național „Cîntarea României” pentru înflorirea creației literare, pentru largă participare a oamenilor muncii la activitatea de creație în cadrul stimulator al ceneclurilor. La dezbateri au participat scri-

torii **Radu Cărnel, Nicolae Ciobanu, Daniel Dimitriu, Mihai Duțescu, Ion Horea, Virgil Huzum, Doru Motoc, Nicolae Stoian, Radu Theodoru, Lucian Valea, Ion Cristoiu, Sergiu Nicolaescu** și numeroși reprezentanți ai ceneclurilor din județe.

O parte dintre cei prezenți la consfățuire au luat parte la recitalul de poezie și proză organizat în cadrul manifestării. Recitalul a avut și un caracter de concurs, la care au fost reprezentate cenecluri din toate județele țării. Pentru înfățișarea de **Uniunea Scriitorilor** (cite un exemplar din **Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent**, de G. Călinescu, Editura Minerva, 1982) au fost decernate de un juriu format din **Nicolae Dragoș** (președinte), **Sergiu Adam, Petre Bucșa, Daniel Dimitriu, Nicolae Dan Fruntea, Mihai Gheorghiu, Ion Horea, Traian Iancu, Dumitru Mureșan, Marcel Mureșanu, Florin Muscală, Alex. Ștefănescu, Laurențiu Ullici și Romulus Vulpescu.**

Laureații concursului-recital au fost: **Mircea Bărsilă** (Călărași), **Ion Burnar** (Maramureș), **Gheorghe Ene** (Prahova), **Corneliu Fotea** (Iasi), **Găl Eva Emeșe** (Harghita), **Grigore Grigore** (Dimbovită), **Claudiu Istrate** (Ministerul de Interne), **Viorel Munteanu** (Vrancea), **Nicolae Sava** (Neamț) pentru poezie și **Ion Lică-Vulpești** (Argeș) pentru

proză. De asemenea, pentru buna organizare a Consfățuirii, juriul a acordat o diplomă specială președintelui Comitetului județean de cultură socialistă Vrancea, **Georgeta Caracida.**

În cuvîntul de încheiere a lucrărilor Consfățuirii, tovarășul **Ion Gălețeanu** a apreciat nivelul manifestării și caracterul său creator, ilustrat de orientarea discuțiilor și de climatul ideologic și artistic în care s-a desfășurat întîlnirea scriitorilor și reprezentanților ceneclurilor din întreaga țară.

A fost adoptat textul telegramel adreseate de participanți Comitetului Central al Partidului Comunist Român, secretarului general al Partidului, tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU.**

Publicăm în acest număr cuvîntul președintelui Uniunii Scriitorilor, **Dumitru Radu Popescu**, la Consfățuire, precum și poeme semnate de o parte din laureații concursului.

E un prilej de bucurie pentru noi că mulți dintre cei care au primit minunatul premiu (**Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent** de G. Călinescu) sînt tineri scriitori promovați consecvent de **Luceafărul**. Ne referim la **Ion Burnar, Mircea Bărsilă, Ion Lică-Vulpești și Viorel Munteanu.**

TELEGRAMĂ

Mult stimate și iubite tovarășe NICOLAE CEAUȘESCU,

Participanții la prima consfățuire pe țară a cercurilor și ceneclurilor de creație literară — organizată în cadrul noului editii a Festivalului național „Cîntarea României” de către Consiliul Cultural și Educației Socialiste, Uniunea Scriitorilor din Republica Socialistă România și Comitetul județean de cultură și educație socialistă Vrancea, își exprimă și cu acest prilej cele mai aise sentimente de dragoste și prețuire față de dumneavoastră, mult stimate tovarășe secretar general, pentru contribuția determinantă în elaborarea programului partidului, a orientărilor fundamentale de dezvoltare a scumpului noastre patrii, pentru înfăptuirea civilizatizate materiale și spirituale în viața poporului român. Noi toți, cei intrunți în această consfățuire la Focșani, oamnei ai muncii reprezentîndu cecurii și cenecluri de creație literară din întreaga țară, scriitorii, vă exprimăm întreaga noastră grațitudine pentru grija permanentă și sprijinul nesprețuit pe care le acordăm înfiorării artei și culturii socialiste, îmbogățirii universului spiritual al tuturor celor ce muncesc.

În spiritul cerințelor nobile pe care le adresați în permanentă slujitorilor artei, vă informăm, mult iubite tovarășe **Nicolae Ceaușescu**, că în cadrul consfățuirii au fost dezbătute probleme ale creației literare, a fost realizat un larg schimb de experiență în acest domeniu, s-au prezentat lucrări poetice ale unor muncitori, țărani sau intelectuali, afirmîndu-se și de această dată spiritul patriotic, angajat și educativ al artei noastre socialiste.

Conștienți că izvorul creației îl reprezintă istoria, viața și activitatea revoluționară a poporului nostru, scriitorii vor acționa fără preget pentru a înlățui programul ideologic al partidului, orientările dumneavoastră privind făurirea culturii socialiste, alăturîndu-ne efortul celui al întregii națiuni de realizare exemplară a sarcinilor economice și sociale ale acestui an, ale actualului cincinal.

Dînd expresie celor mai profunde sentimente care ne încearcă în aceste momente, dorim să vă adresăm dumneavoastră, mult iubite tovarășe **Nicolae Ceaușescu**, mult stimate tovarășe **Elena Ceaușescu**, cele mai calde urări de sănătate și viață îndelungată pentru a ne conduce spre noi victorii în marea operă de edificare a socialismului și comunismului pe pămîntul României.

PARTICIPANȚII LA PRIMA CONSFAȚUIRE PE ȚARĂ A CERCURILOR ȘI CENECLURILOR LITERARE

Secretul fiilor lui Autolicos

Urmare din pag. 1

piesele cu pricina... Shakespeare ținea la publicul său, Shakespeare era și el un ceneclist. În sensul grozav al cuvîntului, desigur, gîndindu-se el că și noi cei din acest secol o să-l judecăm, o să-l disecăm puterea din cuvintele sale, o să ne bucurăm de farmecul (ei) lor necruțător. Dar primul individ (deși și acesta e contestat, ca și Shakespeare) care a avut o încredere oarbă în cuvinte a fost orbul Homer. El este primul european care investea cuvîntul, spiritul omului, cu forțe extraordinare, zeești. Omul, prin greul orb, nu este mai prejos decît inși din Olimp. Să ne reamintim scena în care puterea cuvîntului face să se oprească singlele ce curgea din rana rănitului Ulise. Să ne apropiem de acest episod pe îndelete, pis, pis... Va să zică Ulise revine acasă după îndelungate peripecii: Euriclea îl spală pe picioare pe-bietul om slăbit... și spălnînd-l, îndată recunoscu urma ranei ce l-o făcuse un mistreț odată, la Parnesos, cînd el mersese să-și vadă pe bunicii Autolicos... Autolicos cel care îi dăduse lui Ulise numele Ulise... Atunci, la Parnesos, a doua zi după ce-a ajuns acolo, Ulise pleacă, în zori, la vinătoare cu fiii lui Autolicos, verișanii săi, și-ntr-un deșeu, unde cuiba mistrețul, pe unde nu răzbișe nici rază de la luminosul soare, nici ploaie nicăieri, — așa pe-acolo era stufoș bungetul, — într-un deșeu, văzînd mistrețul, Ulise asupră-i ridică prelunga-i lance...

„Cu mina grea sta gata să-l străpungă Dar i-apucă nainte-atunci gîlganul Și-l incolți pe la genunchi și-n fugă Pierzîș din carne-i rupsse o fișie Cu colțul lui, dar nu-i pătrunse osul. Ulise-i nimeri la dreapta-n spate Și-l străbătu cu lancea-i scilpitoare. Prin colb se prăvăli icnînd mistrețul Și-n-tepenj pe loc. Iar de Ulise Avură grija repede feciorii! Lui Autolicos, rana-l o legară Cu meșteșug și single-i curmară Cu descîntări”.

Da, single-i curmară în descîntece, adică în cîntece, adică single-i curmară cu ajutorul cuvintelor. Moartea, posibilă, i-o curmară prin cuvinte. Sînt primele cuvinte europene care curmară moartea. Icusitul, neînvinșul de mai tîrziu Ulise, ar fi putut fi învins de colțul alb al unui mistreț, de colțul alb, seui negru, al morții ce-l încercase în bugetul unde niciodată nu răzbișe nici ploaia și nici luminosul soare, unde doar ea, moartea, încercase să răzbească, și-ar fi și învins de n-ar fi fost cuvintele virgînilor fii ai lui Autolicos. Ce-au spus ei atunci de-au învins moartea, de-au făcut să triumfe viața, e un secret. E un secret pe care noi, scriitorii, îl tot căutăm, să-l circumscriem, să-l stăpînim, îl tot căutăm, și-l vom tot căuta: vom tot căuta aceste cuvinte, în Grecia, în Anglia, pe Dunăre, în munți, aici, la Focșani, mîine, în altă parte... Rănille să se închidă, moartea să se închidă, viața și omul să triumfe.

PREMIILE PENTRU POEZIE ALE UNIUNII SCRITORILOR

ION BURNAR

O noapte poetică

Pe bulevardul sfînta maria am reușit să opresc toate mașinile din cauza unei păsări rînite pe marginea centrala nucleară-și exprima regretul că nu m-a ajutat într-o acțiune benefică apoi se făcea că țîranul era obiect de studiu obligatoriu în școli căci începusem a uita limba latină și așezarea normală a particulelor în istorie și iar m-am trezit cu o durere de cap demnă de o cauză mai bună.

Apa apa de argint

Am visat că mi-am pierdut vederea că umblam așa dintr-o parte într-alta a lumii singur ca istoria și fără biografie strigam oameni buni nu văd mai văd deloc nu mai văd griul nu mai văd pădurea doar capetele voastre un fel de microfoane sulțîndu-mă cu întrebări despre fericire am visat apoi că mă trezisem brusca la marginea unui vers de bacovia un secol încerca să mă convingă pînă la proba contrarie de o zi senină.

MIRCEA BĂRSILĂ

Surisul ei

A venit firul de iarbă și m-a întrebare de ce nu moare și piatra. Se uita la mine ca o jucărie pe care am stricat-o adormind cu capul pe ea și striga: ea crede că pentru a exista este de ajuns să pară dusă pe gînduri. Și iar, nu după mult timp, în tristețea sa: piatra este un chin al materiei, o ipostază împlînită. A venit tristă tristețea a pietrei, cea care-i da intruna tircoale ca un berbec oii în călduri și m-a întrebare de ce nu poate fi tristă și piatra. Imi amintesc privirile ei de plantă care își duce viața sub o piatră înăbușite de sentimental caracteristic lucrurilor inutile care zac prin becri. A venit însăși piatra înfășurată în surisul ei de piatră ca o țigăncă în fuste. Surisul ei: o piscică moartă aruncată îndăuntru, în mine, în fîntina din mine.

CORNELIU FOTEA

Orație

Nu mi-au lăsat decît mîriștea, arsă și adinc îngropată sub iureșul lor temelia cea tare a casei Dar vitele, măică, și pruncii și griul, îl luară cu ei, de-am rămas cu grăunțele, gol pe țărîni.

— La ce-nversunat mai înalți acareturii și-ți umpli din nou bătătura cu pruncii — au strigat. Vom veni să-i ucidem și-om călca în picioare și halda, și casa ta, mindră

Ei și? le răspund. Voi veți trece ca iama lășînd în tulpina copacului semnele Ei și, veți veni ca lăcustele, frunza sugînd Dar pămîntul rămîne nîi să-l luați pe copite și nici să-l purtați pe spinările cailor nu-i cu putînță. — Într-o zi ai să mori și strigat — Am să mor, le răspund, asta știu de la tata și el o știu de la tata bătrînul Dar mor în pămîntul meu bun și în țarina mea ca și cum m-aș întoarce în mine Nu uitați, eu sunt bobul de griu și în urmă mi-i neamul, cel tare și fără de moarte loră voi, o, vremelnicii stăpîni sînteți numai pleava pustiei și colbul!

GĂL ÉVA EMEȘE

Abonament

vorbe învechite sînt cernite de liniștea serii se goleşte paharul anotimpuri rupte în bucăți fără semnături abonament în grădina de leagăn a copiării abonament la tine — pe filmul lung al geamurilor de vagoane Zimbetul este o fișie de fum abonament orișînde fată în față cu întoarcerea duelul verbelor rafalele gloanțelor se aud și peste zeci de ani schimbî trupul credința visul te înalți sau te micșorezi după dorința zilei

măsură întinsă pînă la orizont clișeu! păcii și tu care ai tocit totul ce ar fi trebuit să fie uitat.

GRIGORE GRIGORE

Brațe

La un tîrg de mostre cineva și-a dus iubirea cineva care nu fusese niciodată iubit

cei care o vedeau nu mai plecau ceilalți puneau mina pe umărul celui din față și se lăudau „I-am atîns pe cel care a văzut iubirea”

tot pămîntul a fost acoperit cu brațe care apășau umărul celui din față cu amintirea

Timp

Ridicați armele și porniți la luptă împotriva dușmanilor voștri ați mai luptat ați mai ucis și-ați mai fost ucși împotriva prietenilor voștri ați mai luptat ați mai ucis și-ați mai fost ucși împotriva voastră ați mai luptat ați mai ucis și-ați mai fost ucși.

cîmpii traversate de poduri uriașe în așteptarea marilor fluvii ale recoltelor

dealuri străbătute de sfere aurite munți veșnici de piatră și apă populații de plante și animale de păsări și oameni umăr la umăr au ridicat amele și au pornit la luptă

CLAUDIU ISTRATE

Vînătoare de vulpi

Te-ai fi putut ascunde printre vulpi, o, vulpile acelea minunate ce înfăcărăză zăpada — ochii rotîndu-li-se într-o scilpire amețitoare de rugină te-aș fi ucis năpraznic mirîndu-mă apoi de trupul tău tulburînd zăpada de aerul mirosînd a prof de pușcă și a durere durerea care n-ar fi încăput atunci în nici un suflet din lume, mirîndu-mă zic de ce nu se mai aude măcar zăpada albîndu-ne...

Dacă somnul nu m-ar fi pîndit ca o panteră desigur că aș fi avut timp să observ ploaia acoperînd orașul străzile plîndî în sens interzis pisicile înolînd printre acoperișuri aș fi văzut rochia ta plîndî ca o meduză aș fi văzut fără îndoială inima ta

chemîndu-mă pe numele dinaintea tuturor lucrurilor dar somnul acela mă lenevea ca un blues vedeam totuși apa treclîndu-mi printre gene și nu puteam să mă ridic dintre lacrimi.

VIOREL MUNTEANU

Închinată

Acum cînd nu mai simt decît Funia clipelor la git Și traversînd al noptii stup Imi plînge sufletul în trup Cu orice viață împăcat De tine m-aș lăsa furat S-avem alt nu e interzis O casă pe-un tîrîm de vis Tu să ai părul despletit Eu epoleți de om cîștît Să uit un teanc de ani hoînari De dragul ochilor tăi mari Dar vai și tu pe-acest pămînt Te-adaugi morilor de vînt!

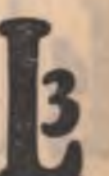
NICOLAE SAVA

Poem liber sau foarte liber

Filmulețul s-a terminat aprîndeți lumina copii nu vă uitați la spectatorii care mai bat din picioare în fond cit vor să se mai joace de-a războiul învîtați-i să schimbe jucăriile lor percutante cu alte iubiri mai domestice din care să crească și griul și iarba dar mai ales griul e timpul coplii să aprîndeți lumina și să trageți de minecă pe cel ce mai crede că filmulețul va avea un final avantajos mai avantajos decît o plachetă de versuri sau (fie) un roman de iubire ce înconșară globul întreg să înțelegem e timpul că nu se mai poartă candoarea să iubim lumina și numai lumina e timpul să înțelegem că nu se mai poartă sentimentele indiferent de dimensiunea la modă coplii nu mai aprîndeți lumina se văd prea multe inechități în armură în scutece eroii aceiași doar numele lor diferă puțin de la inechitate la alta fericiți cei ce dorm că aceia vor visa imposibilul filmulețul continuă nu aprîndeți lumina nu încercați să aduceți în față prea multe pete în soare adică.

Fotografii de Ion Cucu

Ion Segărceanu

Rob — stăpin

Sint rob fără scăpare. Mi-e cîntecul săpî-nă,
In el se-negmănează speranțele și plînsu-mă,
Ca fiecare vers pe care-nă nu-l
M-ai și mă eliberezi pe mine însumă.

Eu port în singe, bătăndă, Poezia
Așa cum port — misterios destin —
Tristețea, bucuria, nostalgia
Și steaua izbîndirii, la care mă închin.

Sint sclor... Ci doar prin cîntec, isăă,
Mă simt întreg, cîntă și demă și bun,
Opînzile-enuriile ca pe un demn m-arată
Și lucrurile-a cale dules mi se supun...

Caleașca de aur

O văd înolînd, tunecînd
Printre lanuri unduioase de griu,
Strălucînd în lumina omieșii
pe dealuri și văi,
trasă de cai vaporoși
albi, albi ca hîmidele crînițor,
escortată-n văzduh
de alaiul guralivelor păsări.

lat-o săltînd
pe sub răcoaroșele bolți
de cîrîngulți,
lat-o
la cristalinele vaduri ale Siului,
pe drumușorul înroșat
al izlazului,
pe pantele asaltate
de livezi și podgorii,
înaintînd, înaintînd
aîdama unui triumfal faeton
cître sat.

Maiestuoasă trece
prin verile-năcise de soare
dintr-o vîrtă în alta
ca o cometă prin orientul cîmpiei
ea,
caleașca de aur
a copilăriei mele...

Vocale

N-am inventat vocalele! Nici măcar semantica și ritmurile lor... Acestea există, cu toată rezonanța și sensurile proprii, conferind limbii române o extraordinară muzicalitate. Ele nu se cer traduse ori interpretate, ci doar intuite și utilizate cu maxima știință și exprimării lirice, pe măsura generozității lor...

A — lung strigăt de umire în omieșă,
Scară de-argint pe care falnic suie
Avidul spirit îmbătat de-o rază
Ca fumul de jartire din călușie.

U — anelună avîntată spre zenit,
Ager diapazon în Univerș,
E — harfă-n vin, vibrant necentenit
De un superb, irezistibil vers.

I — nostalgic far, chemînd în port vapoare,
Sîlp susîntînd pe creștîntul său cerul,
Lună cu mirișă ochi prin care,
Scruțează orizontul-n zori năderul.

O — ogîndă-n care se priveșc mirișă
Bravi visători cu frunți hieraticate,
Colocul sfînt al celor eșepi
Pe mări de frig, sub stelele helbate.

A — pedepsă grea, de minte răvășită,
Drum fără spor pe un lîrîm cu cașă,
I — bilbliota celui ce ezită
Să spună lumii adevărul-n față.

Vocale, voi, străfulgerări astrale,
Harnic la treabă-n ritmul dens vă pun,
De soare ori de gheață, vi crs'ale
In prima Poeziei rîmbolden v-adun...

Interferențe

Singur,
cu geomul și cartea deschise...

„Femeia s-a săvîrșit
— zice Sylvia Plath —
trupul său mort
poartă surusul discret
al împăcării...”

Vîntul se năpustește-n perdele
și-mi aduce de-afară
lărmă mașinilor,
fîșetele coplilor,
leit-maiorul vînzătorului de ziare
și peste toate acestea
strîgătul ambulant, de trompetă
„Stiți! goali cumpărătoare!”

„Iuză perfecțiunii grecești
— zice mai departe poeta —
curge în culele tegei sale,
picioarele-i goale
par a spune:
am plecat, it is over...”

Și din nou
lărmă mașinilor,
fîșetele coplilor,
leit-maiorul vînzătorului de ziare
și peste toate acestea
strîgătul răgușit, de trompetă
„Stiți!”

Replică

„Pasc bivoli! — bivox cioper — sub lună...”

— Da, imaginea e interesantă,
cazodizi ei, înfalibit!
as putea spune chiar
ascelentă.

Cu o rezervă, totuși:
unde ai mai răzut tu,
dar — unde-ai-mai-văzut-tu
bivoli
in zilele noastre!

Căci bivoli, e-hei,
anacronicii tăi bivoxi
— perora ei, imba obil —
ou dispărut demult
și o dată cu ei
și cei ce i-au văzut...

— Afară de mine,
replică e calm,
eu, care i-am pascut odinioară
vară de vară
sub soare, sub lună
în cîmpia cu „pădurea nebună”...

Desene de Sabin Ștefănuță

Scene din podgorie

Urmare din pagina 1

odată cu tot timpul mirosul acela, se putea și sări pe cite o pantă, un fum ușor și subtil impins prin văzduh ca de un riu. Ne intra în plămîni și pe sub pleoace și vederea parcă miroșea și ea tot a riu. Cîplocau zrelie prigoriile prin aer și făceau pod peste văi unde se strînseseră albinele și scînteiau. Ce se întîmplase: ploașe toată noaptea pe cîmp și mirosul grîului crud urea acum în limpezimea cerului și se rotea în podgorie, lîpit de peretii dealurilor, ca această din podgorie nu văd nici o corespondență sau poate că e și, totmai de aceea, nu știu, aducîndu-mi-o aminte, am legat-o totuși de cerc. Figuri nedeslușite, amintirile urcă în pantă realitate din noi și ne spun totdeauna cite ceva.

— Sărîți, că mi-a lăsat Necuratul semn înainte! Mi-a adus strigatul farmece pe prag! Doamne, doamne, de ce m-oi fi bleșemat, că destul eram eu amarită!

Strigătul ei spulberă amorțea dimineții. Vecinele își făcuseră cruce speriate și dăduseră fuga, cu copiii țirîți după ele, în curtea văduvei. Cum se apropiară de prispă ochii ei se arătă: poezia lui cum lucra strălucite și reci. Sculptură lute în sin:

— Ptiu! Asta e lucru! Necuratul, fă, nu vedej că e rotunjit pe mîrgini cu cultura?

— Doar alde Dobra Ghioroia mai umbli cu flare neștiute cînd descîntă de argint!

— Strigătul ei se înalță în vînt, cu teamă însoțită fier, să nu cumva să le pătrundă în vine cădătura luce pe care o bănuiau descîntată. În mijlocul lor îl înca se ținea și se povestește cu glasul giutit de năluca ce i se arătase în faptul nopții. Celelalte vedeau ochii ei rătăciți, bucata de fier și se înnegurau în chip:

— Aia a fost strigoi, ascultăți la mine!

— Uciă-l toaca, el a fost!

gabriela dragnea

MINĂTIREA

Yăduva începu să jalească prelung ca șierul unui vînt de toamnă prin poimi goi:

— Dacă mi s-a prăpădit băiatul, aoleo, mă-cultă mea, ce mă fac?

— Și începu să se zbăta c o pasăre în gheara morții. Femeile o strînseseră între ele.

— Ce stai, fă, cu mîinle-n sin, trimiteți un copil la Ghioroia să vie să descinte de alungarea strigoiului!

— Ba să-l chemăm și pe părinte, țată, să facă dezlegarea de Necurat!

Una mai tînară, cu ochi mai buni, băgă de seamă că pe fier erau niște semne:

— Ia priviți, are semne pe ei ca crucile din cîmîrit!

Taci, fă, praosto! o repezi o bătrînă. Acolo s semne sfînte, ori aici nu-i lucru curat!

— În vreme ce femeile se sfădeau, copiii cercetau fierul cu luare amînte și hotărîră să îl

Deodată însă, prin vîntoalea vîntului i se pără că aude poarta grădiniî scîrîind. Ulitundu-o o clipă teama, inima ei începu să bată a nădejde. Dacă Domnul a ascultat-o și i-l-a trimis pe băiat acasă? La gîndul acesta se ridică lute în capul oselor și privi pe geom atărat.

— Într-o mîca o lumină și, după ea, venea o nomie cu o glăc în spinare. Femeia se trase într-un colț al patului. „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— Unde o fi Onă? Zău, unde o zăci în aștie-lu asta? „Mîntea încălțată de grîi!” Ilcăi vedea parcă niște păduri fără sfîrșit, unde rătăceau flăcăi ca el, și unde, măgăoia cu coasa pînea după copaci, rînjind cu dinții ei ascuțiți. La asemenea închipuire se strînsă tremurînd sub pătura aspră.

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

— „Asta ce-o mai fi? Maică Precisă, scapă-mă!” Lumină păru că se apropie, apoi se stîns undeva în întuneric...

doina sterescu

copilăros și fraged,
cu aurie mireasmă de lei
și de jocuri...
Acum i-au rămas tratorele mici
ca niște scîncițe sondoale vechi,
cășuțele strîmte, ca niște rechize pătate,
și oamenii trec în grabă
chiar pe mijlocul străzii,
evită dimbulirile lunecoase
mai ales pe răpădă și gheață...

Ce erzie, dor de ce
să mă mir,
cînd locuiesc
adolescenții mele, orbita,
risul ei fastuos,
le-a fost, voi, rezervată
doza de joc a nebuneiții
melancolii...

Instrumente de o viață

Primitivi bine temperați -
instrumente la care înveți
să cînti
o viață!

Răcnetele lor inițiale l...
în fața așternutului
oricît de infime

cum ar fi
o ușoară apăsare pe clape...

Deci tu
intronează
definitiv
și prin lege,
fără scăpare
și fără excepție,
ora de viață,
ora de viață.

Codrul de pe străzile arhitecților

Pe străzile cu nume
de Arhitecți
s-a tolănit un cadru
de lei și de castani;
asfalt, demodat, de tratore
și ridicat, în dimbulirile
noduroase:
o radiografie în relief
a rădăcinilor
ca niște atavice mlîni
subpămîntene:
o papă că și-te teamă
să nu dea cu tifla,
pe sub curțile mici,
cochetelor case intime
(una nu seamănă cu alta,
spre gloria Arhitecților).
Era un cartier pitic și tandru,

profira mihăilescu

Te dăruie iubirii

Ar fi de ajuns s-amini doar imens
întîzind privirea pe amintirea zilei
cînd în alai de ierburii dădeam iubirii sens
înțelepciunea clipei și cumpănire mlîni

nu vreau să-ți decorezi pe umeri asfințitul
fii demna mea perchele la balul nemuririi
cînd decupind cu ploaie de rouă înfinit
vom trece-n bronzuri pure neliniștea nîntului

ai să descoperi patimi cu gust de sărbătoare
și semnele ascunse. Te dăruie iubirii,
mai uită gîndul alb și țilcul din eroarea
solomoneste cerul ce fură trandafirii.

Vis de ciută

ca niște măști pe cer lăstunii-s prinși
cu strigăte de toamnă mă-nfășoară
cînd ciută lunii linge ochii plîși
ai insomniei mele de o vară

de uit încet un timp din asfințit
e semn că-n joc de pasări mă îngădui
etern gîndul se vrea necumînișit
să-nchid iubirea în rotund mai stăru

ca niște măști pe cer lăstunii-s prinși
inițiali, discret, mă-nțîmpină sub seară
cînd ciută lunii linge ochii plîși
ai despărțirii mele de o vară.

Simpli trecători

Simpli trecători traversăm podul
peste rîul năvalnic de primăvară stîrnit
simțim atingerea luminii cînd privim
se-ncrețitează

Voltije, vertije

Vagabond înaripat pînă ieri, spiritul meu
plăgălit peste măciucii rătăcite
de păpădii -
voltije, vertije
prin fraged, vîntul roșu
al cîmpiei de seară;

Oh, nu așa, - eu lubeam
strîgătul zilei toride, feroc
dimineții active, zîmbitoare de ger!
Dar cochilia unui melc ecroțete
în sine
vibrații colorice
la fel de sigur ca sistemul soarelui
și sufletul hamletizează cu trupul
lăzăruș, de parcă
er aștepta să-i picie în palmă, răpădit,
ultima cămii dorință
în fața ghilinei viclean lenevoase
a primului rîd, a primului
pal de argint,
de pe timpla vecinind.

Maternitate

Lovită de coasa ta vechi,
floarea caldă a trupului
cade în lut,
neștiința ei
piere
în loc se înalță doar mlă
ca un copac urias;
de tine, cea jefuită-ntr-o clipă,
de fraged vîntul acesta,
al cărui suflet poate fi luat
cu o atîngere
- abia curțită -
ca și cum
ai lori cu geana,
năpranic,
o creangă întreagă
cu mugurii gri,
putași, de rădăcină...

ne cîntărea un dor de corabia.

Aprilie ne cîntă nădejde și ne reamîntă
de seara
siguri de noi și de minunea noastră.
Cît de alfitoare este plei și bulgări de lîmînă,
e insulfire lără de seamă ne deschide ochii
datiniile vechi imbracă haina proaspătă,
ne cheamă
sîntem trimiși cel apatru puncte cardinale
(ieri nu ne cunoașteam)
sîntem trimiși celor patru puncte cardinale
înveșmîntați în iubire, strunim destinul
intr-un pod
peste toate apele din lume.

Destinație nouă

Călătorim, călătorim
cu vehicule de cele mai diverse forme
alimentate de același combustibil
descoperim pentru o clipă
lumi ciudate, le cunoaștem și pomim mai
departe

Călătorim, călătorim
singuri sau însoții de prieten
mările ne spală sudoarea trupului
vîntul ne eliberează de dogoarea călătoriei
prietenii rămîn pe lingă veste

Călătorește, călătorește
trec de stela, hăt-depart
semnele sînt bune, dar
abosește își spune cuvîntul
oasă de eter...

găsește un tovarăș de drum
miine ne întorcem oasă

DUPĂ DOUĂZECI DE ANI

Cînd mă revădusem, revista „Luceafărul”
care mă-a publicat desenele de-a lungul anilor,
mi îngăduie să dedic câteva din ilustrațiile
acestei număr profesioanelor și colegilor
mei de la Liceul de arte plastice din Cluj-
Napoca de care m-am despărțit în anul de
bătrîni an 1962. Mărturisesc că n-am fi creat
niciodată să stau de la 23 de ani de cînd
m-am luat vîntul-buc de la m. O invitație
măia prin poartă mă-a făcut să înțeleg că stau
deja douăzeci de ani de cînd fiecare dintre
eții de atunci și-au ales alt drum. I-am re-
citat în-a clipă pe toți. Eram în clasa a
13-a „Școlii de arte plastice” pe care dirigin-
ta, asistenta noastră profesorală Maria Si-
mon, abia putea să-l strănăscă. Știu - abia
acum - că îl era foarte greu să a facă.
Acasă mai avea „Arta” încă „doză per-
sonală” din aceeași categorie. Unul dintre ei
nu era altul decît cunoscutul, ast, gel de ar-
chitect Emil Simon. Clasa noastră a ascultat
în primă analiză „Simfonie 1” compoasă și

Sabin Ștefanuță

ion murgheanu

Curcubeul

Toate conțeauă locaie sînt vasele azi
chiar și inima mea alături abia pîlpîind
și speranța aceleoași inimi
știind să se aprindă în fragmente
atît de colme încît atunci cred că pot avea
universal în palmă; și speranța
zilei de azi pentru care cei mai mulți
ne lăurim visul și lupta
în grădini pe pozele sus la etajele veacului

eu acest gen de scris îl învîț cel mai repede
nu pot gîndi strins am un flux de vorbe
zodis mea e a Oemennilor în crucea omului
eu de pe crucea omului mă ridic de acolo
strig

eu singur sînt modelul meu cel mai sigur
sub birou am gîsit într-o zi aruncat
acest lap de hîrtie calitatea ei
nu-i cea mai bună dar e bine lăiată
oluncă liberă mina pe ea

II

la drum
vom avea multe de povestit
dar în primul rînd viața cu durerea ei
cu biruința și speranțele ei
tot ce iubim lîngă noi nu are nici o îndoaie
tot ce atîngem cu frunzele graiului acum
stîngem

tot ce răcoare și frunzele copacului vieții
răcorit pînă la cer
glumele cîntăreților din gîterăle cîrpitul lor
tandru

vulgara femeie care îngală
ghemotează de hîrtie ce apar în birouri
la ora cinci
înaintea lor coboară cu lîftul
graba funcționarilor care nu uită în schimb
mai întîi să se rujeze
dar și mai înaintea grabei lor sînt eu

III

drumul nu este drum decît singur
și desigur grabe a totdoana grăbită
sau pantofierii aceștia care vorbesc între ei
și spun bieste cuvinte mici înfîmîți
unde a fost e azi după ce a ieșit
seara de la servici unde a umbrit doamna
ea are oasă un soț gelos
s-a plimbat singură print-un parc
le-a vorbit despre castone castanilor
pantofierii ei acum suspesc
în definitiv iată și toamna
o venit și a și plecat
loate se duc e numai trîstește ziua aceasta
ca o binecuvîntare ori ca o delăsare a celei
de ieri

cineva călătorește și va reveni
cineva se lărăște prin păcuri regretă mult
dar el va mai reveni doamna poate fi sigură

IV

ziua pe care eu o descriu poate că
nici nu a fost ori poate că va mai fi
eu aștept înveșmîntările ei și potrivest vorbele

ier răspunsurile eu și fost scrise în table legii
ier voi vă înmulți învîțați știind totul de-a
gete
ce fel se loc copiii ce fel se întîmpină
măcar
cum se răsodește-n grădina un pom ce fel
se ară
ce fel de coronă și de dă premianțului
și care profesorii
cîți cai defilează și cîți nechează

filozofii s-au întrecut să învinovățească viața
poetii și să vorbească uneori aî de incită
toată lumea se laudă cu tristetea ei
riuri de lacrimi se varsă degeaba...
mulți simțunții sînt pe lume
însă rîul curge curge mereu

V

și eu am vorbit despre tristete
mai ales atunci cînd nu știam ce-i tristetea
faceam totul să-mi fie mlă de mine mlă și
altora

însă ostăzii îmi place să vin în zori
îmi place să privesc marea în zori
ier dacă marea nu începe chiar sub ferestra
mea

atunci inventez marea privind cu ocheanul
inters
cerul respiră odihnit vesel că ne poate și el
privi
și steaua de oasă își urmează lăcrarea și
celea

ori acest copil adormit fără mama lui lîngă el
are asupra sa ceva simț
în loc să scinească el ride prin somn

VI

viața lovește la sigur
fînta ei este ziua de azi
acest gînd vine tot timpul și trece
acest om este pus să-și noteze tot ce-i trece
vieții prin cap
numără razele curcubeului

VII

curcubeul răsare din iarba
eu cum să merg cum să alerg ca să pot să-i
ating!

curcubeul răsare din iarba
dacă nu ar fi iarba el nu s-ar ivi
ar ploua toată vremea și dacă nu ar fi iarba
în zadar ar ieși soarele alergînd după el.

Poetul

el, are dreptul sublim de a nu fi
convins că o floare este chiar floarea
pe care o știm noi ceilalți. Sau că
atără plouă atunci cînd el crede sau
vrea să creadă că strălucește soarele.
De aceea pe Poet trebuie să-l crezi
întodeuna mai mult decît ai fost
obșnuit să crezi din copilărie. Pe
el trebuie să-l urmezi pe strădă
fiind convins că mergi print-un lan
de grîu. Poetul și numai Poetul are

dreptate, dreptatea lui, chiar și
atunci cînd nouă nu se pare că nu
are dreptate. Sau cînd vrem să nu
avem dreptate. Poetul poate fi urît
și disprețuit doar de cei care pri-
vesc în el ca într-o miraculoasă
ogîndă care le spune cum sînt și nu
cum vor ei să fie. Pentru că nu e
suficient să scrii poezii, trebuie să
fii și poet într-o vreme în care atîția
au învățat să scrie pentru acasă.
Dar marea putere a Poetului este
că atunci cînd scrii despre el scrii
altfel decît scrii deobiceit. Poetul nu
este decît niște mare, nici mai
mare. Este Nichita Stănescu. Fără
el poezia lumii ar fi mai săracă, iar
poet s-ar scrie cu literă mică.

Iulian Neacșu

P. S. Rîndurile de mai sus au fost
inspirate de aparițiile Poetului din
ultima vreme în emisiunile T.V. și
mai ales în cea a lui Tudor Vornicu
și a Henel Vlad. Într-un film de ex-
cepție (imaginea Traian Răoșoianu,
Liviu Surcă, sunet Mircea Rusu,
montaj Iuliana Irimescu), în care
Poetul a recitat, iar un prieten al
său, Augustin Frățilă, i-a spus poe-
zile care vor „apărea” pe un al
doilea disc Nichita Stănescu. În cea
ce privește primul, îl aducem la cu-
noștință lui Tudor Vornicu că nu s-
apărut de curînd, ci de mai bine de
un an și că tot de-atunci nu se mai
găsește.

Istorie cu aparatul de fotografiat

Sîm ce s-ar fi întîmplat dacă Emi-
nescu nu s-ar fi așezat niciodată în
fața unui aparat de fotografiat? N-ar
fi existat celebra statuie a lui Gheor-
gho Anghel, nu am fi avut imaginea
lui pe catetele de citire, am fi căutat
în disperare prin toate locurile pe
care a călcat pentru a descoperi o
urmă, ne-am fi temut să recunoaștem
în materia de imagini sîntem să-
raci, că toate fotografiile noastre de
bulletin nu fac doi bani pentru că ne
lipsește o singură fotografie pentru a
ne putea dovedi identitatea. Sau dacă,
neîncrezător, Caragiale nu ar fi avut
acest curaj nebul? În Expoziția de
fotografie românească veche deschisă
la Biblioteca Academiei R.S.R. o im-
agine ne poate face să descoperim un
alt Caragiale decît cel pe care îl ve-
dem în toate fotografiile, sobru, olim-
pian, de parcă s-ar fi fotografiat în-
tr-un spațiu cosmic. E o fotografie,
cunoscută de alții, în care Caragiale,
alături de soție, stă așezat pe scaun
în fața obiectivului. Și Caragiale e
oficial, increment, o statuie a sobria-
ții. Abia cînd privești atent desco-
peri gestul discret al soției care îl
calcă pe virtul pantofului, admoneș-
tîndu-l pentru că stă alături de soț și
compromite imaginea. E singurul do-
cument al sobrietății dramaturgului, o
sobrietate prin care abia transpare

explozia de ris și teama că asta e sî-
gnura soluție în locul plînsului. La cî-
niva metri pe un alt panou, fotografia
lui Ion Hellade Rădulescu cu mantia
albă pe umeri, trăind ultimele clipe
ale unei lîuzi, Vasile Alecsandri, aîd
de bătrîn încît nu-i vine să creadă că
acela a fost marele poet Vasile Alec-
sandri, Kogălniceanu cel din manus-
cele de literatură română, două foto-
grafii ale lui Bogdan Petriceicu Has-
deu, aîd de curate încît te întrebî cum
a putut să încape un munte numai în

doză fotografii. Și într-o margine a
unui panou, o fotografie a lui Avram
Iancu, cu miinile în buzunar, privind
încruntat și-n același timp epuizat fi-
zic de o nemărginită tristete, ca la
cîteva palme, peste 2-4 fotografii,
Avram Iancu trecînd în sublim, o
umbră a celui care fusese și care nu
se mai exprimă decît prin fluter. Nu
Avram Iancu disperat, refuzînd orice
dialog cu puterea și refugiat într-un
cîntec de fluter, nu este o legendă,
este un adevăr zguduitor întortzitat
pe peliculă de un fotograf amator, un
om pe care îl fascina mîștrăria și cu
sentimentul că se joacă sau chiar co-
mite un act pentru eternitate. I-o fi
explicat ce face sau nici măcar lui
Iancu nu-i pusea, el era departe, refu-
giat în cerul limpede al unui ideal și
pentru el nu mai conta un gest care
semăna cu o glumă și care adus în-
torie spirituală a neamului imaginea
sacrificiului suprem.

Se află în această expoziție foto-
grafii care ne populează viața ca niște
răspîntii și, lîngă ele, un lung șir de
anonimi soldați, țărani, comercianți,
prințese și actori, carioane atîșne de
boala timpului din care au adus în-
la noi chipuri și nume de oameni în
veci de neatîns.

Cînd părăsești această expoziție, te
cuprinde și bucuria și teama și des-
coveri alți oameni, cărora nimeni nu
le-a așezat pe frunte o cunună de
lauri, care au alcătuit o istorie a litem-
turii române folosind nu stiloul ci
doar un aparat de fotografiat.

Cornel Nistorescu

